

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΕΠΕΤΕΙΚΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΑΘΗΜΑ 7^ο

Καθηγητής: Παναγιώτης Φούκας

Θέμα μαθήματος: «1821: Πόθοι καὶ προσδοκίες»

1. Γιατί ἔγινε ἡ Ἐπανάσταση; Ἡ μαρτυρία τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη.

«Ἐγὼ ὡς δεκατέσσερων χρονῶν καὶ πῆγα εἰς ἕναν πατριώτη μου εἰς Ντεσφίνα. Ἦταν ὁ ἀδελφός του μὲ τὸν Ἀλήπασια καὶ ἦταν ζαπίτης αὐτὸς εἰς τὴν Ντεσφίνα. Στάθηκα μὲ ἐκεῖνον μίαν ἡμέρα. Ἦταν γιορτὴ καὶ παγγύρι τ' Ἀγιαννίου. Πήγαμεν εἰς τὸ παγγύρι, μῶδωσε τὸ ντουφέκι του νὰ τὸ βαστῶ. Ἐγὼ θέλησα νὰ τὸ ρίξω, ἐτζακίστη. Τότε μ' ἔπιασε σὲ ὅλον τὸν κόσμον ὁμπρὸς καὶ μὲ πέθανε εἰς τὸ ξύλο. Δὲν μ' ἔβλαβε τὸ ξύλο τόσο, περισσότερον ἢ ντροπὴ τοῦ κόσμου. Τότε ὅλοι τρώγαν καὶ πίναν καὶ ἐγὼ ἔκλαιγα. Αὐτὸ τὸ παράπονον δὲν ἤῤῥα ἄλλον κριτὴ νὰ τὸ εἰπῶ νὰ μὲ δικιώσῃ, ἔκρινα εὐλογον νὰ προστρέξω εἰς τὸν Ἀἰγιάννη, ὅτι εἰς τὸ σπῖτι τοῦ μό' ἔγινε αὐτεῖνη ἡ ζημία καὶ ἡ ἀτιμία. Μπαίνω τὴν νύχτα μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν του καὶ κλείω τὴν πόρτα καὶ ἀρχινῶ τὰ κλάματα μὲ μεγάλες φωνὲς καὶ μετάνοιες, τ' εἶναι αὐτὸ ὅπου ἔγινε ὅς ἐμέναν, γομάρι εἶμαι νὰ μὲ δέρνουν; Καὶ τὸν περικαλῶ νὰ μοῦ δώσῃ ἄρματα καλὰ καὶ ἀσημένια καὶ δεκαπέντε πουγγιὰ χρήματα καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ φκιάσω ἕνα μεγάλο καντήλι ἀσημένιον. Μὲ τίς πολλὰς φωνὰς κάμαμεν τίς συμφωνίες μὲ τὸν ἅγιον».

Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, *Απομνημονεύματα*, Βιβλίον Α', Κεφάλαιον πρῶτον.

2. Χριστιανοί, Έλληνες καὶ Ἐλευθερία

«Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος,

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὑπὸ τὴν φρικώδη ὀθωμανικὴν δυναστείαν, μὴ δυνάμενον νὰ φέρῃ τὸν βαρύτατον καὶ ἀπαράδειγμάτιστον ζυγὸν τῆς τυραννίας, καὶ ἀποσεῖσαν αὐτὸν μὲ μεγάλας θυσίας, κηρύττει σήμερον διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του, εἰς Ἑθνικὴν συνηγμένων Συνέλευσιν, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὴν Πολιτικὴν αὐτοῦ Ὑπαρξιν καὶ Ἀνεξαρτησίαν.

Ἐν Ἐπιδαύρῳ τὴν α' Ἰανουαρίου ἔτει ,αωκβ' καὶ Α' τῆς Ἀνεξαρτησίας.

Περὶ θρησκείας.

α'- Ἡ ἐπικρατούσα θρησκεία εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας- ἀνέχεται ὅμως ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος πᾶσαν ἄλλην θρησκείαν καὶ αἱ τελεταὶ καὶ ἱεροπραγαὶ ἐκάστης αὐτῶν ἐκτελοῦνται ἀκωλύτως.

Περὶ τῶν γενικῶν δικαιωμάτων τῶν κατοίκων τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος.

β'- Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστόν, εἰσὶν Ἕλληνες καὶ ἀπολαμβάνουσιν, ἄνευ τινὸς διαφοράς, ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

γ'- Ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰσὶν ὅμοιοι ἐνώπιον τῶν νόμων, ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως, ἢ βαθμοῦ, ἢ κλάσεως, ἢ ἀξιώματος.

δ'- Ὅσοι ἔξωθεν ἐλθόντες κατοικήσωσιν ἢ παροικήσωσιν εἰς τὴν Ἐπικράτειαν τῆς Ἑλλάδος, εἰσὶν ὅμοιοι μὲ τοὺς αὐτόχθονας κατοίκους ἐνώπιον τῶν νόμων.

ε'- Ἡ Διοίκησις θέλει φροντίσει νὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς νόμον περὶ πολιτογραφήσεως τῶν ξένων, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γίνωσιν Ἕλληνες.

ς'- Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα καὶ τιμὰς, ἔχουσι τὸ αὐτὸ δικαίωμα, δοτὴρ δὲ τούτων μόνῃ ἡ ἀξιότης ἐκάστου.

ζ'- Ἡ ἰδιοκτησία, τιμὴ καὶ ἀσφάλεια ἐκάστου τῶν Ἑλλήνων εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων».

Πηγή: *Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς τῶν Ελλήνων, Αρχεὶα τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας 1821-1832. Αἱ Ἐθνικαὶ Συνελεύσεις*, τ. Α', Αθήνα, 1971, σελ. 25-27.